

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΓΥΝΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

34 Ὅδος Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτα
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα ἢ δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσμον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ νέα ἐκπαιδευτικὰ νομοσχέδια καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ τῶν γυναικῶν
παίδευσις. — Ἡ ὄψασίς τοῦ Καρόλου XI (ὑπὸ δος Κ. Δημολούλια).
— Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Βῶλον. Β'. — Ὁραία εἶνε ἡ ζωὴ (ποίημα)
(ὑπὸ Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη Δασκαλοπούλου). — Ἱστορία τῆς ρινὸς
(ὑπὸ Μαρίας Δωδοκῆ ἱατροῦ). — Παιδικὴ ἑορτὴ ἐν τῷ Ζαπτεῖω με-
γάρῳ. — Βιβλία. — Θεάτρον. Συνταγαί. — Ἀλληλογραφία. Ἐπιφυλλίς.

ΤΑ ΝΕΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ὁ πολιτικὸς λαὸς τινος βραβεύει πρὸς πάντας πρὸς
τὴν γυναικείαν πρόοδον, ἣτις οὕτω ἀποτελεῖ τὸν ἀσφαλεῖ
γνώμονα αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς προόδου. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην
εἴμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι ἀναγνωρίζ-
ει καὶ ἡ νέα Κυβέρνησις καὶ ὁ νέος ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργός.

Ἐχομεν μάλιστα λόγους νὰ πιστεύωμεν, ὅτι οὗτος ὡς καὶ
ἐκεῖνη, ἐν τῷ προγράμματι τῶν ἐπωρελῶν μεταρρυθμίσεων, ἃς
θέλουσιν ἐπενέγκει, μεγάλην καὶ οὐσιώδη κατέχουσι θέσιν
νέου θεσμοί, προωρισμένοι νὰ τρέψωσιν ἐπὶ τὰ βελτίω τὴν κα-
θόλου γυναικείαν μόρφωσιν.

Καλὸν ὅμως εἶναι καὶ ἐπὶ τῶν ἤδη κατὰ τὴν περίοδον ταύ-
την ὑπεβαλλομένων νομοσχεδίων νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν τὸ
γυναικεῖον ζήτημα, ἵνα μὴ εἰς νομοσχέδια ἀναφερόμενα εἰς βελ-
τίωσιν τῆς μέτῃς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀρρένων, ὑπειτέρωνται
διατάξεις, δυνάμεναι νὰ ἐπηρεάσωσιν τὸ ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἤδη
κατακτηθὲν ἔδαφος ἐπὶ τῆς ἀνωτέρας ἐπιστημονικῆς ἐκπι-
δεύσεως.

Καὶ τοιοῦτον ἀκριβῶς ἄρθρον ὑπάρχει εἰς τὰ ὑποβληθέντα
ἐκπαιδευτικὰ νομοσχέδια τῆς ἐβδομάδος ταύτης.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀπαγορεύει τὴν προσέλευσιν εἰς ἀπολυτη-

ρίους γυμνασιακὰς ἐξετάσεις πικρὸς μαθητοῦ, ὅστις δὲν ἠκο-
λουθῆσεν κατ' ὄλον τὸ ἔτος εἰς ἀνεγνωρισμένον γυμνάσιον τὰ
μαθήματα τῆς Δ'. γυμνασιακῆς τάξεως καὶ δὲν ὑπέστη τὰς
δοκιμασιακὰς ἐξετάσεις τῆς ἀπὸ τῆς γ'. πρὸς τὴν δ'. γυμνα-
σιακὴν τάξιν μεταβάσεως.

Διὰ τοῦ ἄρθρου τούτου ὁ νομοθέτης ἔχων ὑπ' ὄψιν τοῦ μόνου
τὰ γυμνάσια τῶν ἀρρένων, διότι μόνον πρὸς τοὺς ἀνδρας
τὸ ἔθνος χορηγεῖ μέτρη παιδευσιν, λησμονεῖ ὅτι ἀπὸ τινος προσ-
έρχονται καὶ γυναῖκες εἰς γυμνασιακὰς ἐξετάσεις ἀπολυτη-
ρίου, ἐγγραφόμεναι μετ' αὐτὰς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Κατὰ
συνέπειαν, χωρὶς βεβαίως νὰ τὸ ἀντιληφθῆ, καταργεῖ τὸ ἤδη
κτηθὲν πρὸς τῆς γυναικὸς δικαίωμα τῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον
κατατάξεως αὐτῆς. Διότι, μὴ δυναμένη αὕτη, ἀφοῦ προετοιμα-
σθῆ κατ' ὄλον δι' ἰδιαιτέρων καθηγητῶν — μὴ ὑπάρχοντος
γυμνασίου θηλέων — νὰ παρουσιασθῆ εἰς οἰονδήποτε τοῦ Κρά-
τους γυμνάσιον διὰ τὰς ἀπολυτηρίου ἐξετάσεις, δὲν δύναται
φυσικώτατα καὶ νὰ ἐγγραφῆ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Τότε μόνον
τὸ ἄρθρον τοῦ νομοσχεδίου τούτου ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῆ,
ἐὰν ὑπῆρχεν καὶ ἐν Ἑλλάδι μέτρη γυναικεία παιδευσίς καὶ γυ-
μνάσια θηλέων, ἐν οἷς φοιτῶσαι αἱ ἀνωτέρας παιδεύσεως ὀρε-
γόμεναι νὰ δύνανται νὰ ἀποκτῶσι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ
ἐν λόγῳ ἄρθρου τὸ ἀπολυτήριον τῶν γυμνασιακῶν αὐτῶν
σπουδῶν.

Πρὶν ἢ λοιπὸν ψηφισθῆ ὀριστικῶς καὶ μεταβληθῆ εἰς νόμον
τοῦ Κράτους τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, ὁ κύριος ἐπὶ τῆς παιδείας
ὑπουργός ἀνάγκη νὰ προβῆ εἰς τὴν τροποποίησιν τοῦ ἐν λόγῳ
ἄρθρου, κατ' ὃν τρόπον ἤθελε κρίνει προσφορώτερον, ἐν πᾶσι ὅμως
μὴ ἀδικουντα ἢ πρὸς κωλύοντα κατ' ἐλάχιστον τὴν εἰς ἀνωτέ-
ρας ἐπιστημονικὰς σπουδὰς ἐπίδοσιν τῆς γυναικὸς.

Ὁ κύριος ὑπουργός ἐμπορούμενος ὑπὸ κερῶν προοδευτικῶν,
κατανοῶν δὲ τὴν ἀνάγκην τῆς ὀριστικῆς διαρρυθμίσεως τῆς
γυναικείας παιδεύσεως, πιθανὸν νὰ εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὰς γεννητομέ-

νας ἐν αὐτῇ μεταρρυθμίσει καὶ τὴν μετ' ὀλίγον ὀριστικὴν σύστασιν μέσης γυναικείας παιδείου, ὑποβάλλων ἐν τῇ Βουλῇ τὸ νέον τοῦτο νομοσχέδιον. Ἐπειδὴ ὅμως ἡμεῖς δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὴν παροῦσαν Κυβέρνησιν ἡ ἐλαχίστη πρόθεσις ἀντιστρατεύσεως τῆς γυναικείας προόδου, παρακαλοῦμεν τὸν κ. ὑπουργόν, ὅπως, ἐν τῇ χαρκατηριζούσῃ αὐτὸν δικαίαι πρᾶγματων ἐκτιμήσει, ἀναστρέψῃ, ὅσον ἀφορᾷ τὰς μαθητρίας τοὺλάχιστον, τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἔργου τούτου, μέχρις ὀριστικῆς δικακωνοίσεως τῆς μέσης γυναικείας παιδείου.

Ὁ ζῆλος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐμφορεῖται ὁ κ. ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργὸς καὶ ἡ δικαίαι ἐπιθυμία του τοῦ νὰ ἐδραιώσῃ τὴν ἐθνικὴν παιδείαν ἐπὶ ὑγιῶν καὶ ἀσφαλῶν βάσεων καθιστᾷ ἀνεγκλιότατην τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀνω νομοσχεδίου καὶ ἐπὶ τῶν μαθητρῶν εὐθὺς ὡς τὸ κράτος ἐγκαταστήσῃ καὶ παρ' ἡμῶν πλήρη τὴν λειτουργίαν τῆς μέσης γυναικείας παιδείου.

Δὲν ἐπιζητούμεν συγκαταβάσεις καὶ ἐπιεικῆς παραχωρήσεις ὑπὲρ τοῦ φύλου μας, ἀφοῦ ἀναγνωρίζομεν τὴν ἰσότητά τῆς στατιστικῶν τῶν ξένων κρατῶν, ἀπεδείχθη αἱ προσερχόμεναι εἴτε εἰς γυμνασιακὰς, εἴτε εἰς ἐπιστημονικὰς ἐξετάσεις μαθητρίας ἀναδεικνύονται κατὰ τὸ πλεῖστον ἐργατικώτεροι καὶ ἐντελεστερότεροι κατηρησμένοι τῶν συναδελφῶν τῶν ἀνδρῶν.

Ζητοῦμεν ὅμως δικαιοσύνην καὶ ὁ κ. Πετρίδης, ὁ ἐμπροστωπῶν τὴν ἀκεραιότητα καὶ εὐθύτητα μετὰ τῆς ἐξειδικυσμένης εἰς τὸν Ἑλληνικώτατον χαρκατηρᾷ του εὐγενεῖς ἀξιώτητος πρὸς τὸ φύλον μας, εἰμῆθα βέβαιον, ὅτι θέλει ἀποδώσῃ αὐτὴν.

Η ΟΠΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ XI

Ἐπειδὴ κατ' αὐτὰς μέγας γίνεται λόγος περὶ φαντασμάτων, τυνεπεί τῆς ἐν Παλαμῶν παρὰ τῶν ἐκεῖ φουρῶν παρατηρηθείσης ὀπτασίας, ἡ ἐν Λαμίας συνδρομήτριά μας δεσποινὶς Κ. Δημοπούλι ἀπέστειλεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν τὴν κάτωθι ἱστορικὴν μετὰφρασιν, σχετιζομένην πρὸς τὸ ζήτημα τῶν φανταστικῶν ὀπτασιῶν, περὶ ὧν κατ' αὐτὰς τόσος λόγος γίνεται, καὶ ἢ δημοσιεύομεν εὐχαρίστως.

Περιγελοῦν τὰς ὀπτασίας καὶ τὰς ὑπερφυσικὰς ἐμφανίσεις, τινὲς ὅμως ἐξ αὐτῶν ἐπιβεβαιούνται τόσον, ὥστε, ἐάν τις ἴκῃ νεῖτο νὰ τὰς πιστέψῃ, θὰ ἦτο ὑποχρεωμένος, διὰ νὰ εἶναι συνεπής, ν' ἀπορρίψῃ ὅλας ὁμοῦ τὰς ἱστορικὰς ἀποδείξεις.

Μία ἀναφορὰ καλῶς διατετυπωμένη καὶ περιβεβλημένη μὲ ὑπογραφὰς τεσσάρων ἀξιολύτων μαρτύρων, ἰδοὺ ὅτι ἐγγυᾶται τὸ κύρος τοῦ συμβάντος, ὅπως μέλλω νὰ διηγηθῶ. Θὰ προσέσω δὲ ὅτι ἡ περιγεγραμμένη προφητεία εἰς ταύτην τὴν ἀναφορὰν, ἦτο γνωστὴ καὶ παραδειγματική, πολλὸν χρόνον, πρὶν τὰ συμβῆντα τῶν ἡμερῶν τούτων, παρασταθῶν νὰ τὴν ἐπιβεβαιώσουν.

«Κάρολος ὁ XI πᾶτήρ τοῦ ἐνδόξου Καρόλου XII ἦτο εἰς τῶν δεσποτικωτέρων αὐτοκρατόρων, ἀλλὰ καὶ τῶν φρονιμωτέρων, οὗς ἔσχεν ἡ Σουηδία. Περιέστειλε τὰ τερατώδη προνόμια τῶν εὐγενῶν, κατήργησε τὴν δύναμιν τῆς γερουσίας, καὶ ἔκκαμε νόμους, ὧν ἦτο ἀπόλυτος κύριος. Εἰς μίαν λέξιν ἠλλοίχε τὸ πολιτεύμα τῆς χώρας, ὅπως πρὸ αὐτοῦ ἦτο ολιγαρχικόν, καὶ ὑπεχρέωσε τὸν λαόν νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Ἦτο, ἄλλως τε ἀνθρώπος παπειραμένος, γενναῖος, ἰσχυρῶς προσκεκολλημένος εἰς τὴν λουθηρικὴν θρησκείαν, χαρκατηρῶς

ἀμετατρέπτου, ψυχρὸς, θετικὸς καὶ ἐντελῶς ἐστηρημένος φαντασίας.

Πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀπολέσει τὴν σύζυγόν του Ulrique Eleonore. Καίτοι ἡ σκληρότης του πρὸς τὴν πριγκίπισσαν, ἐλέγετο, ὅτι εἶχεν ἐπισπεύσει τὸ τέλος τῆς, τὴν ἐξετίμα ὅμως καὶ ἐφάνη πλεῖστον συγκληκτικὸς ἐκ τοῦ θανάτου τῆς, παρ' ὅσον θὰ ἐπίστευέ τις διὰ καρδίαν τόσον ψυχρὰν ὅσον ἦτο ἡ ἰδική του. Μετὰ τὸ συμβῆναι τοῦτο ἐγένετο πλέον μελαγχολικὸς καὶ σκυθρωπὸς ἢ πρότερον, καὶ ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐργασίαν μετ' ἐπιμελείας, ἣτις ἐδείκνυε τυραννικὴν ἀνάγκην ὅπως ἀπομακρύνῃ τὰς ἀνικαρὰς ἰδέας του.

Εἰς τὸ τέλος φθινοπωρινῆς ἐσπέρας ἐκάθητο μὲ τὸ νυκτερινόν του ἔνδυμα καὶ τὰς ἐμβάδας ἐμπροσθεν μεγάλης πυρᾶς ἐντὸς τοῦ δωματίου του εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Στοκαχόλμης. Εἶχε πλησίον του τὸν βασιλικὸν κλειδοῦχον, τὸν κόμητα Brahe, ὃν ἐξετίμα διὰ τὰς ἀρετὰς του, καὶ τὸν ἱατρὸν Baumgarten, ὅστις, ἐθεωρεῖτο ὡς ἐξοχὸς μεγκλωφίαι καὶ ἤθελε νὰ ἀμφιβάλῃ περὶ ὅλων ἐκτὸς περὶ τῆς ἱατρικῆς.

Ἦ ἐσπερὶς παρεστίνετο, καὶ ὁ βασιλεὺς παρὰ τὴν συνήθειάν του ἀπέφυγε νὰ τοῖς ὑποδείξῃ, εὐχόμενος τὴν καλὴν νύκτα, ὅτι ἦτο κακὸς νὰ ἀναχωρήσῃ. Μὲ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῶν δαυλῶν, ἐτήρει βαθεῖαν σιωπὴν, στενοχωρούμενος προφανῶς, ἀλλὰ καὶ φοβούμενος νὰ μείνῃ μόνος. Ὁ κόμης Brahe παρετήρησεν ὅτι ἡ πικροσύνη του δὲν ἦτο πολὺ εὐχάριστος, καὶ ἤδη πολλάκις ἐξέφρασε τὸν φόβον του μήπως ἡ αὐτοῦ Μεγκλειότης εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Σημεῖόν τι τοῦ βασιλέως τὸν ἐκράτησεν εἰς τὴν θέσιν του. Καὶ ὁ ἱατρὸς ὀμίλησε περὶ τῆς βλάβης ἢ αἰ ἀγρυπνίας προξενούσας εἰς τὴν ὑγείαν· ἀλλ' ὁ Κάρολος τῷ ἀπήνησε: «Μείνετε· δὲν ἔχω ὄρεξιν ἀκόμη νὰ κοιμηθῶ». Τότε συνεζήτησαν διάφορα ἀντικείμενα ὀμιλίαι, ἅτινα ἐκνητωσύντο εἰς τὴν δευτέραν ἢ τὴν τρίτην φράσιν. Ἐφάνετο κατὰδῆλον ὅτι ἡ Α. Μ. εὐρίσκειτο ἐν μελαγχολίᾳ, καὶ εἰς παρομοίαν περιστασίου, ἢ θέσις πικρῆς αὐλικῆς εἶνε λίαν δυσχερὴς. Ὁ κόμης Brahe ὑποθέτων ὅτι ἡ θλίψις τοῦ βασιλέως προήρχετο ἐκ τῆς λύπης του, διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς συζύγου του, παρετήρησε ἐπὶ τινὰ χρόνον τὴν φωτογραφίαν τῆς ἀνάσσης κρεμαμμένη ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἐφώνησε μὲ βαθύαν ἀναστεναγμόν: «Πόσον ἡ φωτογραφία αὕτη τῇ ὀμοιάζει! Ἰδοὺ ἔφρασις μεγαλοπρεπῆς καὶ γλυκεία. . . . .»

— «Μπᾶ! ἀπήνησεν ἀποτόμως ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουεν ἐπίπληξιν τινὰ, ὡσάκις ἐπρόφερον ἐνώπιόν του τὸ ὄνομα τῆς ἀνάσσης. «Ἦ φωτογραφία αὕτη εἶνε λίαν κολακευτικὴ! Ἦ βασιλιστὴ ἦτο ἀτρητός. Εἶτα, λυπηθεὶς ἐγαγγίως διὰ τὴν σκληρότητά του, ἠγγέρθη καὶ ἔκκαμε κύκλον ἐντὸς τοῦ δωματίου διὰ ν' ἀποκόψῃ ταρκαχίαν, ἣτις τὸν ἔκκαμε νὰ ἐρυθριῆσῃ. Ἐσταμάτησεν ἐμπροσθεν τῆς θυρίδος, ἣτις ἐβλεπεν εἰς τὴν αὐλήν. Ἦ νύξ ἦτο σκοτεινὴ καὶ ἡ σελήνη εἰς τὸ πρῶτόν της τέταρτον.

Τὸ ἀνάκτορον, ἐνθα διαμένον σήμερον οἱ βασιλεῖς τῆς Σουηδίας δὲν ἦτο ἀκόμη τελειωμένος, καὶ ὁ Κάρολος XI ὅστις τὸ ἤρχισε, κατόκει τότε εἰς τὸ ἀρχαῖον παλάτιον τὸ κείμενον ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Ritterholms, ὅπως βλέπει εἰς τὴν λίμνην Μικιέρην. Εἶναι δὲ μέγα κτίριον ἐν σχήματι ἡμισκυλίου. Τὸ γραφεῖον τοῦ βασιλέως ἔκειτο εἰς τὸ ἄκρον, καὶ σχεδὸν ἀν-

τικρὸν εὐρίσκειτο ἡ μεγάλη αἴθουσα, ἐνθα συνηθρίζοντο αἱ ἀρχαί, ὅποταν ἐπρόκειτο νὰ λάβωσι διακοίνωσιν τινὰ ἐκ τῆς αὐλῆς.

Αἱ θυρίδες ταύτης τῆς αἰθούσης ἐφάνοντο κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν φωτισμέναι ὑπὸ ζωροῦ φωτός. Τοῦτο ἐφάνη παράδοξον εἰς τὸν βασιλέα. Ἰπέθεσε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἡ λάμψις προήρχετο ἀπὸ τὴν δάξκα ὑπερέτους τινός. Ἀλλὰ τί θὰ ἔκκαμε τις ταύτην τὴν ὥραν εἰς μίαν αἴθουσαν, ἣτις πρὸ πολλοῦ ἦτο κλειστὴ; Ἀλλῶς τε τὸ φῶς ἦτο πολὺ ζωρὸν διὰ νὰ προέρχεται ἐκ μιᾶς μόνης δαξῆς. Ὁ δὲ ἀπέβιδε τις εἰς πυρκαϊάν, ἀλλ' οὐδὲν ὄρατο κινῆσιν, αἱ ὑελοὶ δὲν ἦσαν θερμοσμεναι, οὐδεὶς θόρυβος ἤκουετο, τὰ πάντα ἐδείκνυον φωταψίαν τινὰ.

Ὁ Κάρολος παρετήρησε τὰ παρὰ τὰς ἐπὶ τινὰ χρόνον, χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ. Ἐν τούτοις ὁ κόμης Brahe ἀπλόων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ σκονιόν κώδωνος ἡτοιμάζετο νὰ εἰδοποιήσῃ ὑπερέτην τινὰ, διὰ νὰ τὸν στείλῃ ὅπως ἐξετάσῃ τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου ταύτης λάμψεως, ἀλλ' ὁ ἀναξ τὸν ἐσταμάτησε.

— Ὁὐκ ὑπάγω μόνος μου, εἰς τὴν αἴθουσαν, εἶπε. Μετὰ τὸ πέρας τῶν λόγων τούτων, τὸν εἶδον ὠχρῶντα, καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἀπεικόνιζε θρησκειτικὸν φόβον. Ἐντούτοις ἐξῆλθε μὲ βῆμα στερεόν, ὁ κλειδοῦχος καὶ ὁ ἱατρὸς ἠκολούθησαν κρατοῦντες ἕκαστος ἀνὰ ἑνὸς ἀνημέρον κηρίον. Ὁ θυρωρὸς, ὅστις εἶχε τὰ κλειδιά ἐκοιμᾶτο ἤδη. Ὁ Baumgarten τὸν ἠγείρει καὶ τὸν διέταξεν, ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως, νὰ ἀνοίξῃ πᾶρκα τὰς θύρας τῆς αἰθούσης, ὅπως συνεδρίάζον αἱ ἀρχαὶ τοῦ Κράτους.

Μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ ἀνθρώπου τούτου διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην δικταγὴν· ἐνεδόθη ἐν σπουδῇ καὶ ἐπληκτικῶς τὸν βασιλέα κρατῶν ὄρασην κλειδῶν. Κατ' ἀρχὰς ἠνοιξε τὴν θύραν διὰ τινος στοῦρας, ἣτις ἐχρησίμευσεν ὡς ἀντιθάλαμους. Ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθεν· ἀλλ' ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του βλέπων τοὺς τοίχους κατακρυφισμένους.

— Τίς διέταξε νὰ καλύψουν μὲ μαῦρα παραπέτασμα τὰ τὰ αἴθουσαν; ἠρώτησεν ὀργίλω. — Μεγκλειότης, οὐδεὶς ἐξ ὅσων γνωρίζω, ἀπήνησεν ὁ θυρωρὸς ἔντρομος. Καὶ τὴν τελευταίνην φράσιν, κατ' ἴσιν ἑκαθόρην τὴν στοῦραν, ἦτο φαντωμένη ἐκ δρυὸς ὡς ἦτο πάντοτε. Βεβλῶς ταῦτα τὰ παραπέτασμα δὲν προέρχοντο ἐκ τοῦ κεισοφυλακίου τῆς Μεγκλειότητος. Καὶ ὁ βασιλεὺς, βυθίζων μὲ βῆμα τυχύ, εἶχεν ἤδη διέλθει πλέον τῶν δύο τρίτων τῆς στοῦρας. Ὁ κόμης καὶ ὁ θυρωρὸς τὸν ἠκολούθησαν πλησίον, ὁ ἱατρὸς Baumgarten ἦτο ὀλίγον ὀπίσω, ἀμφιταλαντευόμενος μετὰ τοῦ φόβου νὰ μείνῃ μόνος, ἢ νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰς συνεπειὰς συμβεβηκότος ἐκτάκτου, ὅπως ἐπρόσηκνιαιτο μὲ παράδοξον τρόπον.

— Μὴ προχωρήτε, Μεγκλειότης, ἐφώνησεν ὁ θυρωρὸς. Μὰ τὴν ψυχὴν μου, ὑπάρχει μαγεία ἐκεῖ μέσα. Κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν . . . καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆς βασιλισσῆς, ἡ χαρῖσσα σύζυγός σας . . . λέγουν ὅτι περιπατεῖ ἐντὸς ταύτης τῆς στοῦρας.

Ὁ Θεὸς ἄς μᾶς προστατεύσῃ!

— Σταματήσατε, Μεγκλειότης, ἐφώνησεν ὁ κόμης ἐπίσης. Δὲν ἀκούετε τὸν θόρυβον ὅστις προέρχεται ἐκ τῆς αἰθούσης, ὅπως συνεδρίάζουν αἱ ἀρχαὶ τοῦ Κράτους; Τίς εἶδεν εἰς τοιοῦτον κίνδυνον ἢ Μεγκλειότης σας ἐκτίθεται.

— Κύριε, ἔλεγεν ὁ Baumgarten, οὐτινος πνοή τις αἰφνι-

δίῳ ἀνέμου ἔστυσε τὸ κηρίον, ἐπιτρέψατε τοὺλάχιστον νὰ ὑπάγω νὰ ζητήσω σωματοφύλακας.

— Ἄς εἰσέλθωμεν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μὲ σταθερὰν φωνήν, σταματῶν πρὸ τῆς θύρας τῆς μεγάλης αἰθούσης· καὶ σὺ, θυρωρέ, ἀνοιξὸν ταχέως τὴν θύραν.

Τὴν ὥρηνσε διὰ τοῦ ποδός, καὶ ὁ θόρυβος ἐπνεκληθῆναι ὑπὸ τῆς ἠχῆς τῶν θόλων, ἠχησεν ἐπὶ τῆς στοῦρας ὡς κτύπος κανονίου.

Ὁ θυρωρὸς ἔτρεμε τοσοῦτον, ὥστε ἡ κλεὶς του ἐκτύπη τὸ κλειθρον, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὴν θέσῃ ἐντὸς.—Γέρων στρατιώτης τρέμων! εἶπεν ὁ Κάρολος ὑφώνων τοὺς ὄμους. Ἐμπρός, κόμη, ἀνοίξατέ μας ταύτην τὴν θύραν.

— Μεγκλειότης, ἀπήνησεν ὁ κόμης ὀπισθοδρομῶν κατὰ ἐν βῆμα, ἐν ἣ Μεγκλειότης σας μὲ διέττατε νὰ βυθίζω ἐκνέτιον ἐνὸς κανονίου Δανικοῦ ἢ Γερμανικοῦ θὰ ὑπήκουον ἄνευ διαταγῶν, ἀλλ' ἐδῶ εἶναι ὁ ἄρτος ὃν θέλετε νὰ περιφρονήσω.

Ὁ βασιλεὺς ἤρπαξε τὴν κλεῖδα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ θυρωροῦ.—Βλέπω καλῶς, εἶπε μὲ ὕψος περιφρονητικῶν ὅτι αὐτὸ μόνον μοὶ μένει καὶ πρὶν ἢ ἡ ἀκολουθία του διυθῆναι νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἠνοιξε τὴν χονδρὴν δρυὴν θύραν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν λέγων: Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Οἱ τρεῖς ἀκόλουθοί του ἐκ περιεργίας κινούμενοι, ἰσχυροτέρως τοῦ φόβου, καὶ ἴσως αἰσχυρῶς νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν βασιλέα τῶν, εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ.

Ἦ μεγάλη αἴθουσα ἦτο φωτισμένη ὑπὸ ἀπείρων φώτων. Κάλυματι μὲλαν ἐσκέπαζε τὸ ἐκ προσωπογραφῶν πλάσιον. Αἱ πλευραὶ τῶν τοίχων ἐπαρουσιάζον, ὡς συνήθως, διεθεθεμένους ἐν τάξει σημάκια γερμανικά, δανικά ἢ ρωσικά καὶ τρόπικα τῶν στρατιωτῶν τοῦ Γουσταύου-Ἀδόλφου. Διέκρινε τις εἰς τὸ μέσον Σουηδικὰς σημάκιας κεκαλυμμένους ὑπὸ πενθίμων ὕψασμάτων.

Πολυάριθμος ὄμιλος ἐκάλυπτε τὰς ἑδρας. Αἱ τέσσαρες τάξεις τῶν ἀρχῶν τοῦ κράτους, ἐκάθητο ἐκάστη εἰς τὴν θέσιν τῆς. Πάντες ἦσαν ἐνδεδυμένοι μὲ μαύρας ἐνδυμασίας, καὶ αὐτὴ ἡ πληθὺς τῶν ἀνθρωπίνων προσώπων, ἅτινα ἐφάνοντο φωτεινὰ εἰς σκοτεινὸν βάλος, ἐκάτιζον τοσοῦτον τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὥστε ἐκ τῶν τεσσάρων μαρτύρων τῆς παραδόξου ταύτης σκηνῆς, οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ εὐρῇ εἰς αὐτὸ τὸ πλῆθος γνωστὸν τι προσώπων.

Ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ θρόνου, ἐξ οὗ ὁ βασιλεὺς συνείθιζε νὰ ὀμιλῇ πρὸς τὸ πλῆθος εἶδον αἰμόφυρτον σῶμα ἐνδεδυμένον μὲ τὰ βασιλικὰ σήματα. Πρὸς τὰ δεξιὰ του, παιδίον ὀρθὸν καὶ μὲ τὸ στέμμα εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐκράτει σκῆπτρον εἰς τὴν χεῖρα· πρὸς δὲ τὰ ἀριστερά, ἡλικιωμένος ἀνὴρ ἢ μάλλον φάντασμα, ἤρειθετο ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ἦτο ἐνδεδυμένος, μὲ περίβλημα τελείως, ὅπως ἔφερον οἱ ἀρχαῖοι διοικηταὶ τῆς Σουηδίας, πρὶν ὁ Wasa καθιδρῆσῃ τὴν βασιλείαν.

Ἄντικρὸ τοῦ θρόνου, πλεῖστα πρόσωπα, μὲ ὕψος σοβαρὸν καὶ αὐστηρὸν, ἐνδεδυμένα μὲ μαύρας μαύρας ἐσθήτας, καὶ ἅτινα ἐφάνοντο ὅτι ἦσαν δικασταί, ἐκάθητο πρὸ τῆς τραπέζης, ἐφ' ἧς ἐβλεπέ τις μεγάλως βίβλους καὶ παραμυθίας τινὰς. Μεταξὺ τοῦ θρόνου καὶ τῶν καθισμάτων τοῦ πλῆθους ὑπῆρχεν ἰκρίωματι κεκαλυμμένον μὲ μαῦρον ὕψασμα, καὶ ἐζίνην πλησίον κειμένη.

Οὐδεὶς, ἐκ ταύτης τῆς ὑπερνηθῶν ὀμιλήσεως, ἐφάνετο

ότι παρετήρησε τήν παρουσίαν του Καρόλου και των τριών προσώπων ατινα τον συνώδεον. Κατά τήν εΐσοδόν των, δέν ήκουσαν κατ' αρχάς παρὰ συγκεχυμένον ψιθύρισμα, έν τῷ μέσῳ του οποίου τό οὖς δέν ήδύναντο ν' ακούσῃ ένάκρητος λέξις, εΐτα ό γερωντότερος των δικαστών με μαύρα ένδύματα, εκείνος όστις έφάνετο έκτελων χρέη προέδρου, ύψώθη, και έκτύπησε τρίς επί τινος βίβλου άνοικτής. Πάραυτα έγένετο βαθειά σιωπή. Τινές νέοι άνδρες με καλόν παρουσιαστικόν, πλουσίως ένδεδυμένοι και με τάς χείρας προς τὰ όπισθεν δεδεμέναι, εισήλθον έντός της αίθούσης δι' αντιθέτου θύρας ήν πρό μικρού ήνοιξεν ό Κάρολος ΧΙ. Έβλάδίζον έχοντες ύψηλά τήν κεφαλήν και άτενώς βλέποντες. Όπισθεν αυτών άνήρ ρωμαλέος, ένδεδυμένος με έπενδυτήν εκ μελανοειδούς διαφάρου, έκράτει τό άκρον των σχοινηών ατινα τοίς έδενον τάς χείρας. Έκεινος όστις έβλάδίζε πρώτος, και όστις έφάνετο να είναι ό σημαντικώτερος των φυλακισμένων, έσταμάτησε έν τῷ μέσῳ της αίθούσης, έμπροσθεν του ίκριώματος, ύπερ παρετήρησε μετ' άγερώχου περιφρονήσεως. Συγχρόνως τό πτώμα έφάνη τρέμον δι' ένός σπασμοδικού κινήματος, και άίμα νοτών και πορφυροῦν έτρεξεν εκ της ούλης του. Ό νέος άνήρ έγονυπέτησε, και έτεινε τήν κεφαλήν ή άξίνη έλαμφεν εις τον άέρα και έπεσε πάλιν μετὰ θορύβου. Ρύχξ αίματος άνέβλυσεν επί του έδάφους, και ήνώθη με τό του πτώματος και ή κεφαλή πήδησασα πολλακις επί του έρυθρού έδάφους, εκύλισε μέχρι των ποδών του Καρόλου, οὖς έβλεπε δι' αίματος.

Μέχρι της στιγμής ταύτης ή έκπληξις τον είχε καταστήσει άναυδον· άλλ' εις αυτό τό φοβερόν θέαμα, έλύθη ή γλώσσά του. Έκαμε βήματά τινα προς τό έδαφος, και άπειθυνούμενος προς τό πρόσωπον τό ένδεδυμένον με περιβλήμα διοικητικόν, έπρόφερε τολμηρώς τό λίαν γνωστόν ρητόν : Έάν είσαι εκ Θεού, λάλει· εάν είσαι εκ του διαβόλου, άψησέ μας έν ειρήνην.

Το φάντασμα τῷ άπεκρίθη με λαμπράν φωνήν : Βασιλεύ Κάρολε ! τό αίμα τουτό δέν θα χυθῇ επί της βασιλείας σου... (έδῶ ή φωνή έγένετο όλιγώτερον διακριτική) άλλλ μετὰ πέντε έτη της βασιλείας σου. Δυστυχία, δυστυχία, δυστυχία εις τό αίμα του Wasa.

Τότε τά σχήματα των πολυκρίθμων προσώπων της καταπλακτικῆς ταύτης ομηγύρεως ήρχισαν να γίνωνται όλιγώτερον εύκρινη και ώμοιάζον με χρωματιστάς σκιας, μετ' όλίγον εξαφανισθείσας έντελῶς· τά φαντασμάθη φῶτα έσβέσθησαν και τά του Καρόλου και της συνοδίκας του δέν εφώτιζον πλέον παρὰ τά πλαιία καλύματα τά έλαφρώς κινούμενα υπό του ανέμου. Ηκουσαν επί τινα χρόνον άκόμη, θόρυβον άκούοντως μελωδικόν, όν εις εκ των μαρτύρων συνέκρινε με τό ψιθύρισμα του άνέμου επί των φύλλων, και άλλός τις, με τον ήχον, όν προξενούσι χορδαι άρπας θρυσεθείσαι καθ' ήν στιγμην κορδίζει τις τό όργανον. Πάντες ύπήρξαν σύμφωνοι ως προς τήν διάκριαν της ύπτασίης, περι ής ύπελόγιζον ότι διήρκεσε δέκα λεπτά περίπου.

Αί μαύραι σημάξι, ή κεκομμένη κεφαλή, ή πλημμυρή του αίματος, ήτις έβλεπε τό έδαφος, άπαντα εξαφανίσθησαν μετὰ των φαντασμάτων· μόνον ή έμβέξ του Καρόλου διετήρησεν έρυθράν κηλίδα, ήτις μόνη θα ήρκει να του ένύμηση τάς σκηνάς της νεκρῆς ταύτης, εάν αὖται δέν ήταν λίαν έγκεχυμένα εις τήν μνήμην του.

Εισελθών έπειτα ό βασιλεύς έντός του γραφείου του, διέταξε να γράψουν τήν αφήγησιν της όπτασίης, και να υπογραφῇ υπό της ακολουθίας του, τήν ύπεγραψε δε και αυτός ό ίδιος.

Αν και έλαβον πολλὰς προφυλάξεις δια να κρύψουν τό περιεχόμενον του έγγράφου αυτού από τον λαόν, οὖχ ήττον έγένετο μετ' όλίγον γνωστόν, μάχιστα ζώντος του Καρόλου του ΧΙ ύφίσταται δε άκόμη, και, μέχρι τουδεν ούδεις έσκέφη να άμφιβάλλῃ επί του κύρους της. Το τέλος του είναι αξιοσημειώτερον. Και έν έκείνο ύπερ πρό μικρού έμνημόνευσα, λέγει ό βασιλεύς, δέν εινε ή ακριβής άλήθεια, άπρανοῦμαι πῶσαν έλπίδα καλλιτέρας ζωῆς, ής ήσως ήξίζον, ένεκα καλών τινών πράξεων, και ιδίως του ζήλου εις τό να εργάζωμαι δια τήν εύδαιμονίαν του λαού μου, και να συγκρατῶ τά λυσιτελη έκ της θρησκείας των προγόνων μας.

Έάν δ' ένθυμηθῇ τις τον θάνατον του Γουσταίου Ι', και τήν κρίσιν του δικαστηρίου δια τον Ankarstroem, τον δολοφόνον του, θα εύρη μεγάλην σχέσηιν, μεταξύ τουτου του συμβάντος, και των περιστάσεων της παραδόξου ταύτης προφητείας.

Ό νέος άνήρ ό άποκεφαλισθείς έν παρουσίῃ των αρχών θα εστήμακε τον Ankarstroem. Το έστεμμένον πτώμα θα ήτο ό Γουσταύος. Το παιδίον, ό υίός του και διάδοχός του ό Gustave-Adolphe.

Ό γέρον επί τέλους, θα ήτο ό δουξ της Sudermanie, θεός του Gustave IV όστις ύπήρξεν έπίτροπος του βασιλείου, και έπειτα βασιλεύς, μετὰ τήν κατάθεσιν της αρχῆς υπό του άνεψιού του.

(Έκ του Γαλλικού)

Κ. Δημούλοϋλα

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΒΟΛΟΝ

Β'.

Εις τήν Ελλάδα αι θερμαι δέν έχουν μόνον τό όνομα τουτο, διότι θερμά νερά άνεβλίζουεν εκ των πηγών των, άλλ' ιδίχ διότι εκει βασιλεύει ή θερμότης ή άσφυκτική, ή ένκενριστική, ή εξαχνυόστα και άπελπίζουσα. Ηθέλε τις πιστεύσει ότι μέρος της θερπείας άποτελει ή άσφυκτική άτμόσφαιρα, ό άφύρτος καύσων, όστις ύπεβάλλει εις αληθές μαρτύριον τους δυστυχεις πάσχοντας.

Η Αιδηψός εκ των εξῶ θεωμένη άποτελει εικόνα τόπου πεσυρακτωμένου, τά δε προς τήν θάλασσαν χυόμενα δια μικρών καταρακτίσκιων ύδατα, τόσον στεγνήν και ξηράν γην δικυλακόνουεν, ώστε τά φαντάζεται τις βορατά, ζέοντα, καιοντα και ερημοῦντα τά πάντα κατὰ τήν διάθεσιν των.

Αί οικίαι λευκαί ή κιτρινωπαί άδιάφορον, ύψουνται επί των ξηρών βράχων, χωρίς τήν έλαχίστην δενδροφυτείαν, χωρίς τά δασύλια και τάς ώρκαίς και δροσεράς σκιάδας, αίτινες άποτελοῦν τό γήγητρον των εύρωπαικών θερμών. Η από των βράχων τουτων εκπεμπομένη θερμότης μας περιλούει και έν τῷ άτμοσφαιώ έτι, έν τῷ ταυτόχρονώς ό αριθμός των συνταξειδιωτων μας αυξάνει. Οικογένειαι εξ Αιδηψού δια Βώλον και έν γένει πολλοι εκ των εκει λουομένων επιβιβάζονται, προτιμούντες να κάμουν όλύκληρον γυρον, ίνα επιστρέψουν εις τάς έστίαις των ή να επιβιβασθοῦν κατὰ τήν επιστροφην του άτμοπλοίου, τό όποιον προσεγγίζει εις Αιδηψόν πάντοτε μετὰ τό μεσονύκτιον.

Τήν πρώτην ήσυχιαν διαδέχεται ήδη θόρυβος και όμιλια και συζητήσεις και παιδικά επιφρονήματα και ύπερητριών άλλαλαγομοι. Και ήμωσ είναι ώρα άναπαύσεως. Η θάλασσα ώσει συνοδεύουσα τήν έν τῷ άτμοσφαιώ όχλοσθην αρχίζει να ταράσσεται, και τά κατ' αρχην δίκην λευκών πτηνών αναδύομενα άραιώσ και εις μακράν άπόστασιν αφορίζοντα κύματα πολλαπλασιάζονται ήδη και συμπικνουῦνται, έκσπῶντα θορυβωδῶσ παρὰ τάς πλευράς του σκάφους.

Καθ' ήν στιγμην παρακίμπτομεν τήν προς τήν Εύβοιαν δια στενῆς λωρίδος συνεχομένην άκκατοίκητον νησίδα ό άνεμος γίνεται όρμητικώτερος και τά αντίθετα εκει ρεύματα του Μαλιακού και Παγασητικού κινουῦν τό άτμοπλοιοεν εις τρόπον ώστε, πῶσ ό τέως έν αὖτῷ θόρυβος ήσυχάζει. Ταξειδιώται και ταξειδιώτιδες ό εις μετὰ τον άλλον άποσύρονται εις τά διαμάτια των, ένῶ ήμεις εκ της μικρῆς επί του καταστρώματος αίθούσης παρακολουθοῦμεν τά ταλαντευόμενα ρυθμικῶσ περιέξμας βουναί, εις τά όποια ή κίνησις του άτμοπλοίου προδίδει τήν φαινομενικήν ταύτην ταλάντευσιν. Είναι ώραϊον τό θέαμα θαλάσσης τρικυμιώδους, ώραϊα και εζόχως γραφική ή άπκαλή κίνησις, τό ναυοριστικόν λίκνισμα της άπέναντι ήμῶν καταπρασίμου νησίδος, τήν όποιαν νομίζει τις ότι τά κύματα ώθοῦν εκ των κάτω προς τά άνω, άπκαλλάκατα ως φλοϊον καρύου. Αί επ' αυτης διαγραφόμεναι καμπύλαι, αί δια των όμακλῶσ όδοντωτων άκρων των κόπτουσαι τον σκαφερίνον ορίζοντα με τήν πρασίην επιφάνειάν των, ξεκουράζουεν ήδη τους όφθαλμοῦσ από τήν ξηράν και βραχύδη της Αιδηψού όπτικην καταπόνησιν. Σειρά νεφῶν λευκών, των όποίων τά σχήματα άποτελοῦν εξέλιξιν του ζωϊκού βασιλείου από του λεόντος και της τίγρεως μέχρι του μικροῦ μυός καταέρχονται δρομαίως προς τά κάτω και σύρονται σχεδόν ήδη επί της μακρυθίνης της νησίδος επιφανείας.

Η θάλασσα αφ' ης στιγμής παρακίμψαμεν τό Τρικκέρρι με τάς πρό αυτου μικροσκοπικῆς νησίδας, κατευνάζεται αιφνιδίως άποτόμως και πλέομεν ήδη άσφορητι με τήν επιφάνειαν αυτης τήν ως έλικυόλουστον, έντός του Παγασητικού. Το ώραϊον και μεγαλοπρεπές Πήλιον προβάλλει πρό ήμῶν τάς χλοοσπάρτους ράχεις του, επί των όποίων σποραδικῶσ άνακρηθῶνται δίκην λευκών φαντασμάτων μαγευμένου τινός τόπου, οι οικίσκοι των περιεκκλῶν χωρίων, ατινα άποτελοῦν τους παραδεισούς της Έλληνικῆς χλωρίδος.

Αί εκ Βώλου κυραί επικνηφάνονται ήδη επί του καταστρώματος. Η μία τουτων ευειδεστάτη νεκ γυνή, φαίνεται μήτηρ ώραϊου παιδιού, τό όποιοεν ένθουσιχ, διότι πλησιάζομεν εις τον Βώλον. Το αίτήημα της πατρίδος, της οικογενειακῆς έστίαις εκδηλοῦται φυσικώτατα, αφέλεστατα με έλην τήν γοητείαν και τήν στοργήν, ήτις τό περιβάλλει έν τῷ ένθουσιώδει της ψυχῆς διαχύσει, έν τῷ άκαρτήτῳ χωρῆ του μικροῦ τουτου κατόικου του Βώλου.

Είναι τόσον ώραϊος ό Βώλος, ώστε να φαίνεσαι τόσον εύτυχός, διότι επιστρέφεις εκει ; τῷ παρετήρησα. Και ό μικρός με τήν ώραϊαν Έλληνικήν κατατομήν του και τήν έλαφρῶσ ιδιάζουσαν εις τους παρὰ τό Πήλιον προσοράν του μοι άπήνησ : Δέν ειζούρω να είναι ώραϊος, άλλ' είναι ή πατρίς μου και τον άγαπῶ.

"Ω ! ώραϊον της πατρίδος ιδνικόν ! ὦ άγία της οικογε-

νειακῆς έστίαις γοητεία ! Έσο νύλογημένη δια τάς άγνάς και άθώας συγγινήσεις, δια τήν άδολον άγάπην, δια τά ευγενή και ώραϊα αίτήήματα, ατινα διεγείρεις έν τῇ καρδίῃ παντός άνθρώπου πάσης ηλικίας, φύλου και περιωπῆς. Είναι αί άγναί αὖται συγγινήσεις αί μόναι θαλεραί και ζωογόνοι δάσεις, αί εγκατασπειρόμεναι εις τήν άχμηράν και κοπιώδη όδόν της ζωῆς.

Το παιδί αυτό με τήν φυσικήν και άφελῆ πατριωτικήν άγάπην του έλκυει έλην τήν συμπάθειάν μου, ή μετ' αυτου γνωριμία επιφέρει φυσικώτατα και τήν μετὰ της μητρός του, ήτις έπεμβάινει εις τον μεταξύ μας διάλογον. Είπέ, μητέρα, και σύ δια τήν πατρίδα σου τήν Ζαγοράν, πόσον ώραϊα είναι, τῇ λέγει ό μικρός χαμηλοφώνως. Και μοι αναμιμνήσκει τό παιδί αυτό τήν μητέρα των Γράκων, ήτις έπεδεικνυεν ως πολυτίμουσ θησαυρούς της τά τέκνα της. Ό μικρός Θεσσαλός έπεδεικνυε τήν πατρίδα του, και μοι φαίνεται ότι ή πατριωτική αὖτη στοργή, εάν δέν είναι ύπεροχωτέρα της μητρικῆς εκείνης ύπερηφανείας, είναι άνακτριρρήτως εφάμιλλος και ισότιμος εκείνης, και παρηγόρους έμποιει σκέψεις δια τό μέλλον της πατρίδος αυτης. "Ημην σχεδόν εύγνώμων προς τό παιδάκι αυτό, δι' ήν μοι παρέσχεν εύχάριστον εύκαιρίαν να δικτεθῶ καλῶσ ύπερ της πρώτης Θεσσαλικῆς πόλεως, ήν έπεσεαεπτύμην.

Έν τῷ μεταξύ και αί άλλαι κυραί μας έπλησίισαν. Μητηρ και κόρη κατὰ τό φαινόμενον, διότι ουδέποτε έρωτῶ ουτε τά όνόματα των συνταξειδιωτων μου, ουτε οίκαδῆποτε περι αυτων πληροφορίαν. Θεωρῶ τάς γνωριμίας αυτάς έντελῶσ παροδικῆς και άκοῦμαι εις άνταλλαγήν σκέψεων, σχετιζομένων πάντοτε προς τό ταξειδιον και τους τόπους εις οὖσ μεταβαίνω. Αλλ' αί συνταξειδιώτιδες μου δέν είχαν, ως άπεδειχθη, τήν αυτην με έμε ιδέαν επί του ζητήματος τουτου. Η πρεσβυτέρα εξ αυτων, γυνή άλλως εύφυστάτη και με προφδράν καθαρῶσ Αθηναϊκήν, με ήρώτησεν εάν είμαι αληθῶσ ή νήμφη της κ. Παρρέν, διότι τοιαύτης παρὰ των άλλων μας συμπληθρών είχε λάθει πληροφορίας.

Έπί τῷ ακούσματι, ότι είμαι αυτη ή κ. Παρρέν αί κυραί εφάνησαν έκπληττόμεναι, περυσθῶσ δε μετὰ τάς πρώτας φιλοφρονήσεις ή νεωτέρα εξ αυτων έσπευσε να μεταδώσῃ τήν εΐδησιν και προς τους τοῦσ κυρίους, ών τά βλέμματα με περιεργάζοντο ως περιεργόν τι άντικείμενον, αξιον ιδιαιτέρας έντελῶσ μελέτης και επισκοπήσεως. Ίσως θα με είχαν φαντασθῇ άνδρογυναϊκά τινα ή bas bleu με όμματοῦάλια και ιδιότροπον άμπίρεσιν και εζεπλήτταντο βλέποντές με άπλοῦστατα και φυσικώτατα ως πῶσαν γυναικα νεωτερίζουσαν, σιγῶσαν και μη χειρονομουσαν έμφαντικῶσ, άλλ' ουτε καν θριάμβους ρητορικῆς φλυαρίαις κατάγούσιν.

Όπωςδῆποτε ή προδήλωσ καταφαινομένη αὖτη περιέργεια ήρχισε να με κουράζῃ. Όθεν μετὰ πολλῆς εύχαριστήσεως έβλεπον τό άτμοπλοιοεν καταγόμενον εις τον ώραϊον και εύρον του Βώλου λιμένα, και μετὰ ποιῆς τιнос άνακουρίσεως ήκουσα τήν άγυρην ραχθίζουσαν παταγῶδῶσ τον ιδιαιτέρον της άγκυροβολήσεως ρόχον.

Οί λεμβούχοι και έδῶ ὅπως εις πάντας τους Έλληνικοῦσ λιμέναις τέλειοι άκροβάται και τέλειοι ύβρεολόγοι, άνήλθον κλληλούβριζόμενοι επί του καταστρώματος, πριν ή τό άτμύ-

πλοιοι άγκυροβολήσει και εϊχον ήδη καταλάβει και τους κοι- τώνας αυτούς άκόμη, διαφιλονεικούντες τές άποσκευάς των έ- πιβατών. Ο άγων τής ζωής, ή τρούμερά αυτή και έπίμοχθος δοκιμασία δικαιολογεί τους άτυχούς αυτούς ανθρώπους, οΐτινες δικαιθδνεύουν ανά πλσχν στιγμήν τήν ζώήν των, όπως έξοι- κονομήσουν έν τεμάριον ζώου διά τά τέκνα των.

ΩΡΑΙΑ ΕΙΝΕ Η ΖΩΗ

- Ωραία είναι ή ζωή, ώραία είν' άλήθεια
  - Όταν υγεία και χαρά ζωογοή τδ βλέμμα,
  - Όταν έλεύθερα πετῶ κάθε καρδιά στα στήθια,
  - Κ' όταν φαιδρό κυκλοφορεί 'ς τις φλέβες μας τδ αίμα.
-
- Ωραία είναι 'σάν θωρής αυτό τδ νεϊδ ζευγάρι
  - Πού ζή σέ ταπεινή γωλιά πολύ άγαπημένο,
  - Έκεϊνος, τίμιο, φαιδρό και άξιο παλληκάρι,
  - Ατή κορίτσι φρόνιμο και καλοκαμωμένο.
-
- Ωραία είναι 'σάν θωρής τήν ωιοφν παιδούλα
  - Πού μέ κατάξαναθ αλληλά στέκει κοντά 'ς τή βρύση,
  - Μοιάζει νεράδα τού χαριού, μιλιάζει χρυσή τυφούλα
  - Και λές τ' άφρόπλαστο κορμί πᾶς ήρθε να δροσίση.
-
- Ωραία είναι 'σάν θωρής τής έξοχής τὰ κάλλη
  - Τὰ δέντρα τὰ περήφανα να χρυσοπρασιίζουν,
  - Όταν άκοός κάθε πουλί μελωδικά να ψάλλη
  - Όταν θωρής τριγύρω σου τούς κήπους πᾶς άνθίζουν.
-
- Σάν βλέπης γύρω σου βουνά ροδοστεφανωμένα
  - Και σ' άποκρίνεται' ή ήχώ μέ τδ γλυκό της στόμα,
  - Σάν βλέπης σύννεφα μικρά βασιλικά ντυμένα
  - Νά 'ρε σπαρμένα σ' ούρανού τδ ζαφειρέιο χρώμα.
-
- Όταν κυλά 'ς τδ πλάγι σου μαγευτικό ρυάκι
  - Τὰ κροσταλλένια του νερά και σιγομουρμουρίζη
  - Όταν θωρής να τρέχ' εδῶ τδ κάτασπρο τ' άρνάκι
  - Έκει τ' άγγίμι να πηδᾶ, τδ μύλο να γυμίζη.
-
- Ωραία είναι ή ζωή 'ς τήν έξοχή 'δω πέρα!
  - Όταν άκούης τού βοσκῶ τὰ κλέφτικα τραγούδια,
  - Όταν γεμίλης καθαρό σ' ούθός σου άερα
  - Όταν δροσόλουστα θωρής στους κάμπους τὰ λουλούδια.
-
- Τότε' ή ψυχή σου 'κει ψηλά στους ουρανούς πηλαεί
  - Και τή σ' οφ' α τού Θεού και δύναμι θαυμάζει
  - Χωρίς να θέλης προσευχή απ' τήν καρδιά σου βγαίνει
  - Κ' εύχαριστείς τόν 'Υψιστο, τόν Πλάστη σου δοξάζεις.
- Έν 'Αγιοζ Κρουσταλλία Χρυσοθερή Δασκλοπούλου

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΙΝΟΣ

Τόμος δλόκληρος ηδύνατο να γερρή διά τήν ιστορίαν τής ρίνος. Η ρίς παίζει σπουδαϊον μέρος έν τή αναπνευστική λει- τουργία, είναι δ αντιθέλακτος, ούτως ειπείν, δι' ού διαπερξ εις τόν πνεύμονα, μέγας αριθμός μικροβίων, κυρίως δέ τδ τής φυματιώτους. Οί άρχαιο ισχυρίζοντο, ότι ηδύνατο να γνωρί-

σουν ακριβώς τόν χαρακτήρα προσώπου τινός ως έκ τού σχή- ματος τής ρίνος.

Συγγραφεύς τις ο Ριχάρδος Μάροχ έδημοσίευσεν έν Γερμα- νία πλήρη μελέτην περί ρίνος. Τίς δέν ενδιαφέρεται διά τήν ρίνα του; Η ρίς, ως γνωστόν, κτέχει τδ μέσον τού ανθρώπι- νου προσώπου. Και έν παντί κυριῶ τήν θέωρησταν ως ιδιάζου- σταν ένδειξιν τού ατόμου ή κάλλιον ως τδ υπόδειγμα τού χα- ρακτήρος. Από των αρχαιοτάτων χρόνων διά να κρίνουν περί τής μεγαλοφύας και τού χαρακτήρος ανθρώπου τινός παρατή- ρουν πρώτον τήν ρίνα, μακράν ή βραχεϊάν, κυρτήν ή χονδρήν, άνεστραμμένην, ή ευθείαν πεπισμένην έν των άνω, σχήμα ιδιά- ζον εις τους Αίθιοπας και τές κατωτέρως φυλάς και δεικνῶν περιωρισμένο νοῦν. Ρίς άνεστραμμένη έσήμαινεν έπιμονήν ή χονδρή, άκηρηάν, ολίγην δικνοητικήν άνάπτυξιν και ποιάν τινα κλίσιν προς πᾶν είδος άπολύσεων. Αί μακρά ρίνες ήσαν γενικῶς τδ ένδειγμα μεγάλης άγαθότητος και έξαιρετικής ευ- φυχίας. Μακρά και κυρτά, ένδειξίς τόλμης, και έξόχου πνεύ- ματος, ρίνες άτέτοι εκλήθησαν, και βραδυτερον βασιλική, ευθής ως υπέροχοι Ρωμαίοι έφοδιασμένοι με κυρτάς ρίνας έδοξάθησαν έν τούς πολέμοις και τή πολιτείᾳ. Και όμως ή κυρίως Ρωμαϊκή ρίς είναι ούχι ή άτέτοια, άλλ' ή μακρά και χονδρή. Η Έλληνική ρίς είναι ή ευθεία, άλλ' όχι μα- κροτέρη τού λιχνοῦ. Πᾶσα άλλη ρίς υπάγεται εις τήν κατη- γορίαν των μεγάλων, αϊτινες θυμιάζονταν παρα των μαζῶν, και είναι από πολλῶν ήδη αίωνων γενικῶς ή άφρηρία προς άστειμούς και έπιγράμματα.

Ο αυτοκράτωρ Μάξιμιλιανός ο Α' εις συμπόσιον, ύπερ προς τιμήν του ή πόλις τού Αΐσβούργου παρεθέτο εδράδων να έμ- φανισθῆ. Πάντες άνυπομόνον και πολλοί έσπευσαν να ἔδουν τί συμβαίνει. Μεταξύ των πολλῶν εύρίσκειτο και ο γελωτο- ποιός αυτού. Αϊφνης ούτος έφώνησεν : 'Ιδού κύριοι εκεί κάτω βλέπω τήν ρίνα τού αυτοκράτορος ή Αύτου Μεγαλειότης δέν θά είναι μακράν.

— Ακριβώς, άπεκρίθη ο μονάρχης, αναμειβόλως εύρισκόμε- νος έν καλή δικήσει, πῶς θέλετε πράγματι να βηδίζη τις παρα ακολουθῶν τήν ρίνα του;

Ο Μάξιμιλιανός ολίγον άνησύχει, ως βλέπει τις διά τές άστείότητας, ως προηάκει ή μεγάλη αυτού ρίς. Απλοῶ θνητοῦ έν προμοίξ περιπτώσει, θά έξωργίζοντο.

Έν τούτοις ή μακρά ρίς έν Γερμανία λαμβάνεται υπό έπο- ψιν ήμισα ποιητικήν, τή προσδίδουν δέ διάφορα όνόματα κατά τδ μέλλον και ήττον κωμική, κωδώνιον, σλπιγγ, ραφνας εί- ναι τὰ κολακευτικώτερα, ένῶ ο περίφημος εκκλησιαστικός ρή- τωρ Αβραχμ de Santa Clara, τήν άπεκάλει χρονόμετρον, διότι υποδεικνύει τές άτμοσφαιρικός μεταβολάς. Έν κυριῶ ψύχους μελνιαζει. Τήν άξίαν τής ωραιότητος τήν άπέδιδε, εις τές ως άλλεκατρον λευκάς ρίνας οϊουδήποτε σχήματος. Παίζει ούχ ήττον αυτή και έν τή πολιτική ίκανόν μέρος. Διιχυρί- ζονται ότι ο Ναπολέων έν τού σχήματος τής ρίνος των άπει- τούντων θέσεις διεγίνωσκε τήν ίκα ότητά των.

Ο Αλβεττέρ έν Γερμανία ειχε πολλούς όπαδούς. Άνεκί- λυψαν ότι ο υπερήφανος και άλαζών ειχε τήν ρίνα πολύ άνε- στραμμένην, ένῶ άπλους τήν ειχε φυσικωτάτην. Έν τή άπογοη- τεύσει και τή στενοχωρία ή ρίς γαμηλόγει έπιστήθητός. Έκ τούτου προέρχεται βεβαίως τδ κοινόν λόγιον, ότι μετᾶ έπίπλη-

ξιν καταβάζει τις τήν μύτην του ή μετᾶ έπκρσιν τήν σηκό- νει. Ο δυσηρεστημένος προδίδει τὰ κισθηματά του κινών τήν ρίνα του, ο άδιάκριτος παντού έθετε τήν ρίνα του' έν τις ειχε πολλήν διορατικότητα έλεγον, ότι ειχε πολύ λεπτήν τήν ρίνα, ύπερ έπικρατεί μέχρι σήμερον.

Η κατάστασις τής ρίνος γενικῶς έχει μεγίστην έπιρροήν επί τής δικνοητικής ένεργητικότητος, διότι ύπάρχει στενή σχέση μετᾶξυ αυτής και τού έγκεφάλου. Πᾶσα τής ρίνος άσθε- νεια έπηρεάζει τόν έγκέφαλον. Παρά τούς πειδίους αϊ άσθε- νεια τής ρίνος εμφάνιουν συμπτώματα σοβαρώτερα. Επί έν έτος δέν ηδύνατο μικρόν παιδίον να μάθη τὰ πρώτα γράμ- ματα τού αλφαβήτου. Έξήτασαν τήν ρίνα του, και μικρός πολύπους εύρισκόμενος έν αυτή εξήθη και μετᾶ μίαν έβδομάδα τδ μικρόν έμαθε τδ αλφάβητον, ως και έτερος μαθητής, ον έθεώρουν ως άδχῆ εις τὰ μαθηματικά, έπασχε τήν ρίνα μη δυνάμενος ν' αναπνέσῃ. Έξαχθέντων εκείθεν δύο μικρῶν πολ- λυπόδων επανέλαβε τήν σειραν των μαθημάτων άνευ δυσκο- λίας, λυών θαυμασιῶς τὰ δυσκολώτερα των προβλημάτων. Ού- τως ή αδυναμία τού αναπνέειν διά τής ρίνος έχει συνέπειαν επί τής έγκεφαλικής λειτουργίας. Και τὰ διά τού ανοικτού στόματος αναπνέοντα ένῶ κοιμῶνται παιδία πρέπει να έξε- τάξονται εις τήν ρίνα. Πολλά εύαίσιητα νεύρα συνδέονται με τήν βλένναν, ήτις έπηρεάζεται έκ τούτου και δι' ής λειτουργεί ή όσφρησις, διά τού αυτού τρούπου δι' ού και ή όσφρις διά των φωτεινῶν ακτίνων, και ή άκοή διά των εύχων παλμών.

Η όσφρησις δέν είναι ή αυτή παρ' άπκσιν. Οί άμερικανοί ιατροί διά συστηματικῶν πειραμάτων προέβησαν εις τδ συμ- πέρασμα ότι οί άνδρες έχουν κατά μέσον όρον δύο φοράς λε- πτοτέραν τήν όσφρησιν ή αϊ γυναίκες. Άλλ' έτέρωθεν ή άν- δρική όσφρησις εξασθενεί ευκολώτερον τής γυναικείας, και ή ρίς τού άνδρός αλλάσσει συχνότερον σχήμα και χρώμα. Ευτυ- χώς υπάρχει χειρουργός Παρισινός επανρθῶν ήλις τές ρίνας, τούθ' ύπερ τῶ προέδωκε τίτλον «ρινοπλάστης» δηλαδή κα- τασκευαστής πκντός είδους ρίνων.

Η ρινοπλαστική είναι τέχνη πολύ αρχαία, ήτις ήκμαζεν έν 'Ινδία προ χιλίων έτών, και ήτις εκείθεν μετεδόθη εις Σικελίαν, όπου κατά τόν XV αϊώνα ύπήρχον πολλοί ρινοπλάσται, παρ' ὧν δέν έλειπεν ή έργασία, διότι έν Σικελία ως και έν Αι-

8 HENRI GREVILLE 8

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

XVI

Τήν έπιούσαν λεπτή βροχή ήμπόισε τές δύο γυναίκας να εξέλθουν εις εκ- δρομήν. Η Έστελλα έπορεύθη εις τήν εκκλησίαν όπως έρωτήση τόν σκυο- φυλακα περί τής γυναικός τής προτεραίας. Ο καλός άνθρωπος ολίγα ένωρίσε περί αυτής; πολλοί εύσεβεε γυναίκες ήγοντο εκεί και άπήρογοτο άμέσως δέν τήν ένώρασεν. Ούτως ή Έστελλα δέν έμαθε τίποτε ούχ ήττον ήτο πεπισμένη, ότι ήτο ή Ροζαλία· πῶς εύρέθη εκεί; πῶς κατόκει; τδ ήρώσει. Επανήθον εις Παρισίους, και ή κ. Μονκλάρ ήθέλησε να επανιδη τές φι- λας της και βοήθησεν τές σκέψεις των επί τής άνεψιάς της. Άλλαι τή ώμίλησαν μετᾶ περιεργείας κακῶς υποκρυπτομένης, άλλαι δέν τή ώμίλησαν ποσῶς και τδ συμπέρασμα ύπέρθε δι' αυτήν λίαν όδυνηρόν ή- νόησεν ότι ή άνεψιά της ήτο κατακεδικασμένη. 'Εδειξεν ήρωϊσμόν και υπερη- σισθῆ τήν άνεψίαν της. Έν τούτοις ή θάνατον τήν αδυναμίαν τής θέσεως της. Διά να αντιμετωπί- σουν τήν καταγίδα ταύτην τής συκοφαντίας αϊ δύο έντέλως μόνοι αῦται γυ- ναίκες έφρεϊάζετο χειρ άνδρική, όπως τές υπερασπίση. Δίγως ή Έστελλα τήν Έστέλλαν ήμέραν τινά έγραψε προς τόν κ. Benoist μακράν έπιστολήν, παρακαλοῦσα αυτόν να τήν επισκεψθῆ διά σπουδαιοτατην ύπόθεσιν. — Υπήρξατε ο φίλος τού Ραυλ, όδου, τῶ έγενε; έν όνόματι τής φίλας ταύτης ζητῶ τήν συνδρομήν σας, δι' εκείνην, ήτις άνεπλήρωσε τήν μητέρα αὐ- τού—και διά τήν χήραν του. Οταν έλαβε τήν έπιστολήν ταύτην ο Benoist, ο τρυγητός ήτο έν όλη τή άκμή του· ή συγκομιδή υπέρθεν έκτακτος κατά τδ έτος εκείνο. Μετᾶ σκέψιν ήμισείας ώρας, με τήν έπιστολήν ανά χείρας ο Θεόδωρος

γύπτω και τές 'Ινδία, έτιμῶρον τδ πλείστον των έγκαλι- ματιῶν διά τής άποκοπής τής ρίνος.

Έν τέλει ή ρίς παίζει σπουδαϊον μέρος και επί τού ήθικοῦ των ατόμων, καιτοι πρέπει να δυσιπιστώμεν εις τδ προγνωστι- κόν τούτο· πολλὰ ρίνες άπκτοῦν. Ο,τι πρέπει να προβλέπη τις υπό τήν έποψιν τής υγειεινής είναι ή περιποίησης τής ρίνος οϊον δήποτε και αν έχη σχήμα. Είναι δοχεϊον μικροβίων και διά τούτο πρέπει συχνά να καθαρίζεται με άντισηπτικῶς δικ- λύσεις. Διά τής υγειεινής αυτής διαίτης άπεφυγόμεν τόν βρογ- χίτην, τές πνευμονίας, και τήν φθίσην. Λοιπόν, σοβαρῶς άς σκεπτόμεθα ένίοτε και περί τής ρίνος μας.

Μαρία Αυδὸκ (ιατρός)

ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Η ιδέα, ήν εξεφράσκαμεν εις τδ φύλλον τής παρελθούσης Κυριακής περί των παιδικῶν εορτῶν, των προσλαμβανουσῶν και φιλικνωροπικῶν χαρακτήρα έγινετο άσπαστή παρα τής κ. Βελλῆ, ής αϊ μαθητριά προσφέρονται να έπισφραγίσουν τές έξετάσεις των διά φιλικνωροπικῆς Παιδικῆς πκρσστάσεως, τι- μώσης και αὐτάς και τήν διευθύντριά των.

Τδ Συμβούλιον τού «'Ασύλου των Έργατιδων», αποτελού- μενον παρα τής κ. Κλεοπάτρας Βρούση ως προέδρου και των κ. κ. Νατζλίης Σούτσου, Άδελαίδος Στεκούλη, Θεανούς Α. Δε- ληγεώργη, Ευφροσύνης Καραπάνου, Ευθαλίης Φαλλιέρου, Δε- σποίνης Άδριοπούλου, Άθηνᾶς Σερσμέτη και Καλλιφρόνης Παρρέν, ανέλαβε να διοργανώση τήν καλλιτεχνικήν ταύτην παιδικήν εορτήν έν τῶ Ζακπείῳ Μεγάρω, σήμερον τήν έκτην ώραν μ. μ. με είσοδον έκ μίης δραχμῆς. Τδ έκ τής εισόδου ταύτης ποτόν θά διατεθῆ ύπερ τού πτωχοῦ και στερουμένου πόρων «'Ασύλου των Έργατιδων».

Τδ πρόγραμμα τής παιδικῆς ταύτης εορτής, εις ήν παιδία έτι, τρυφερῆ κορσάδες θά πρωταγωνιστήσουν και παιδία θά προσφέρουν τήν δραχμῆν των, είναι πλούσιον, πολύ δέ ψυχγω- γότερον των ήπποδρομίων με τές ήμιγύμνους γυναικῆς και με τές φρικωδῶς επικινδύνους ακροβατικῶς ασκήσεις, εις άς έσυν- είθιταν από τινος να οδηγούν τὰ μικρά παιδία δι' άναψυχήν.

Έτρεξε να εύρη τήν μητέρα του, ήτις καθημένη εκτός παρετήρει τους μεταφέ- ροντας εις τόν λιμόν τές σταχυλάς έργάτας.

Έδειξε τήν έπιστολήν εις τήν μητέρα του, ήτις τήν άνέγνωσε λέξιν προς λέξιν.

— Γίέ μου, τῶ είπεν, εκεί κάτω σε περιμένουν κόποι και δυσκολία! άλλ' έγω δέν πιστεύω ότι ή χήρα τού άποθανόντος φίλου σου είναι ένοχος, ως και ή θεία της έπίσης δέν τδ πιστεύει. Άν και έμιαθα έν κυριῶ έργασίας, ούχ ή- ττον ύπαγε, διότι είναι μόνοι εις τόν κόσμον, και έτι πλέον ο κόσμος τάς φω- γει. Εσο άνήρ και πρό παιτός δικαίος. Έπειτα επάνεθε, διότι έγω έγγησαα και δέν έργάζομαι ως άλλοτε. Μόνον μίαν λέξιν· πρόσσε διά τδ μέλλον· ή γυνή αυτη είναι έκ καλής οικογενείας, και δέν θά είναι δυνατόν να συγκαταβῆ μέσρσι ένός άμπελοφυοῦ.

— Ω μητέρα μου, δέκοσφεν ο Θεόδωρος με ποιάν τινα ακληρότητα, σοι τδ είπον ήδη ότι δέν δύναμαι ν' αποβάλω τήν ιδέαμ ταύτην. Κι' εκείνη τδ ήξέυ- ρει καλῶς και με αποστρέφεται, έσο βεβαία.

— Τδ έσπερας τήν πέμπτην ώραν ο Θεόδωρος άνεχώρει διά τού σιδηρο- δρόμου εις Παρισίους, αφού πρώτον έσύστησεν εις τούς τρυγητάς να έργασθῶν καλῶς. Μετᾶ δύο ώρας ένῶ ο ήλιος έδεν έβθανεν εις Παρισίους, και τήν έπι- ούσαν έδιδε τδ έπισκεπητήριόν του εις τήν θαλαμηπόλον τής κ. Μονκλάρ.

XVII

Ο Θεόδωρος επαράχθη εμφανισθείς προ αυτής· τήν εύρε πολύ μεταβελη- μένην. Τδ κύπημα ύπερ έλαβεν έσσε τές συνεπέας του· και δι' έκεινονσ οτι- νες προ πολλῶν δέν τήν ειχον ήκει ήτοκαταρρανης ή καταστροφή τής υγείας της. Τόν έδέχθη εις τήν ιδιαιτέραν αυτής αϊθουσαν και αφού τῶ έδειξε κάθισ-α, τῶ είπε.

— Σᾶς προσεκάλεσα, αϊ και τούτο ήξέωρον ότι θά σᾶς ήνώγει. Άλλ' έρί- σκωμα εις σημείον άδιέξωδον, έξ ού μόνη τές συνεπέας του· και δι' έκεινονσ οτι- νες προ πολλῶν δέν τήν ειχον ήκει ήτοκαταρρανης ή καταστροφή τής υγείας της. Τόν έδέχθη εις τήν ιδιαιτέραν αυτής αϊθουσαν και αφού τῶ έδειξε κάθισ-α, τῶ είπε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δέν έχει έν τούτοις ή έορτή αύτη αξιώσεις άριστοτεχνικής, άλλ' ούτε κυριολεκτικώς καλλιτεχνικής. Μία κομωδία έλλη- νική ή έορτή τής μάμμης, μία γαλλική τοιεύτη υπό τόν τι- τλον αι άτυχίαί του κ. Σαβαντέν, μία ώρχική μονωδία ό Δαυιδ ψάλλων πρό του Σαούλ, όλίγη γυμναστική και όρ- γανική μουσική, άπγγελία γαλλικών και έλληνικών μονολό- γων και έκ δικλειμαμάτων ή μουσική του Όρχνοτροφείου Χ. Κώνστα παίζουσα. Ίδου τό πρόγραμμα τής σημερινής παι- δικής έορτης, εις ήν πρέπει νά περνευρθούν όλκ τά παιδάκια τής Αθηνάικης κοινωνίας, ίνα δικσκεδάσουν, βλέποντα άλλα παιδάκια μιμούμενα τους καλλιτέχνας επί τής σκηνής. Δέν άμφιβάλλομεν ότι όλοι οι γονεΐς, οί τόσον δικσκεδάζοντες εις τά παντοειδή θεάτρα, άτινα κατέκλυσαν τās Αθήνας, θα θυσιάσουν ευχάριστως μίαν δραχμήν διά νά δικσκεδάσουν και τά μικρά των εις τήν παιδικήν αύτήν έορτήν σήμεραν.

ΒΙΒΛΙΑ

'Η Ζίτσα. Παρά τής κ. Αμαλίας Παπασταύρου εξέδόθη εις κομ- ψότατον τομίδιον ώραία και γλαφυροτάτη περιγραφική και ιστορική μελέτη περί τής ιστορικής κόμης Ζίτσας. Περικοπās έκ του ώραίου έργου τούτου θέλομεν δημοσιεύσει έν τή «Έφημ. των Κυριών», ίνα καταστήσωμεν γνωστήν τήν κ. Αμαλίαν Παπασταύρου πρός τās κ. κ. αναγνωστριάς. Τό βιβλίον τούτο τιμάται 1,50 δρ.

Άόγοι εν λίθοις. Παρά του Σεβασμιωτάτου άρχιεπισκόπου Άργο- λίδος κ. Δανιήλ Πετρούλια εξέδόθη μετάφρασις του ώραίου επιστημο- νικού έργου του Δομινίκου Μκχουσιάνδου ένψ άποδεικνύονται αι άλη- θειαί τής Γραφής έκ των γεωλογικών μελετών και παρατηρήσεων. Τό έργον τούτο πειστικώτατον και λίαν έποικοδομητικόν τιμάται δρ. 4 και φρ. 5 διά τό έξωτερικόν.

Θρησκευτικά όμιλία.. Υπό του κ. Δ. Ζ. Σακελλαρίου εξέδόθη- σαν εις έπίτομον βδλιόριον θρησκευτικά όμιλία περί τής Ευχάγγελι- κής Πίστεως.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Θέατρον Αθήναισι. Ό θιάσος του κ. Κοτοπούλη κίμενι άληθή θάματα. Άριστα κατηρτισμένοι, με νέαν πρωταγωνιστριαν τήν δε Κοτοπούλη, ήτις φαίνεται βραδίχουσα επί τά ίχνη του πατρος της, επέ- τυχεν εξαίρετους περί τήν διεξαγωγήν πάντων των έργων, άτινα μέ- χρι τούδε άνεβίβασεν επί τής σκηνής. Καί αυτό δέ τό νέον θεάτρον, είναι κομψότατον, δροσερόν, εύερον, διαθέτον άριστα τόν θεατήν.

Βωράνδ, τό όνομα του πατρος μου, και έν δέν ήξζε τήν άγάπην και τόν σε- βασμόν μου, αιτό έφθανε διά νά τήν υπερασπίσωμαι.

Η φωνή της έτρεμεν έλαφρώς και τό πρόσωπον τής γραίας γυναικός έδει- κνυε σφοδρότατην συγκίνησιν. Ό Θεόδωρος τήν ήκουσε μετά προσοχής και συγκινημένος έπερίμενε νά προσθήσθη κάτι τι άκόμη. Έπειδή έσώλα τήν ήρώτησε.

— Τι έπιθυμείτε παρ' έμού, κυρία; — Νά με βοηθήσητε νά καταρτίσω τήν κατηγορίαν, νά άποδείξω τήν άνω- ττητα τής άνεψιάς μου... Έγάρχουν βραδίχως τά μέσα, ζητήσατε αυτά Δια- τείνονται ότι έρόνευσε τόν σύζυγόν της διότι ή έσθής της ήτο πλήρης αίματος. Ήξέυρατέ καλώς ότι δέν τόν έρόνευσε.

Ό Θεόδωρος έκαμεν έν κίνημα. Η κατηγορία αύτη τόν έπληξε δυνατά και έκλονόσθη σχεδόν. Όχι! δέν τόν έρόνευσεν. Όρκίζομαι διά τούτο, ειπε μετά ζητήρητος. Τούτο είναι άληθώς τερατώδες...

— Ά! λοιπόν, θα με βοηθήσητε νά τήν υπερασπισθώ; άνεφώνησεν ή κ. Μονκλάρ.

Ό νέος κατέληθη και πάλιν υπό των ένδοιασμών του. Νά υπερασπισθώ τήν κ. Βωράνδ; επί τίνοι τίτλου άγαπητή Κυρία;

Εάν τήν έκτιμάτε, θα έυρητε τό μέσον, ειπεν ή γηραιά κυρία μετά τινος πεπράτας. Δυστυχώς και σεις εΐσατε μεταξύ των έχθρών της; ενόμιζον ότι τό ίπποτικόν πνευμά σας θα ένικά τήν αντιπάθειαν, τήν άλλόκοτον άληθώς, ήν τρέφετε πρός τήν άνεψιάν μου... βλέπω πώς ήπατήθην; και λαθραίως έν δά- κρυ διωλλόσθησεν επί των παρειών της.

— Άγαπητή κυρία, ειπεν ό Βenoist, έστé βεβαία, ότι τό τής δικαιοσύνης αίσθημα είναι άροκτά ίσχυρόν έν έμοι ώστε νά δώναμαι νά επανρθώσω πάναν πλάνην μου. Έβόμισα, τό όμολογώ, ότι ή κ. Βωράνδ θα κρείλειν ήμίν σημεΐον τι δυνάμενον νά χύση φώς επί του μυστηρίου τούτου. Μέχρι σημερον δέν δύ- ναται ή ιδέα αύτη νά με άρίση. Άλλά από τούτου μέχρι του νά υποπειευθώ μίαν γυναίκα τόσο ευγενή και εις τόσο φοβεράν θέσιν, υπάρχει μεγάλη άπό- στασις, σάς βραδίω.

Ό τούς όμιλών ενόμισεν ότι ήκουε τήν μητέρα του ψιθυρίζουσαν εις τό ους; τού τάς συμβουλιάς της και έκπίετο καθύστον όμιλει.

— Έ! καλώς κύριε Βenoist, μίαν χάριν μόνον σάς ζηώ ίδίετε τήν άνεψιάν μου, όμιλήσατε μετ' αυτής και φροντίσατε νά τήν γνωρίσατε καλλίτερον. Τίς σίδε; Ίσως έν τας συνήλικίους ύμών, έάν Έδη έν ύμίν ένα φίλον θα σας έπτη, χωρίς νά τό υποθήη, τι δυνάμενον νά μάς διαφωτίση. Προσπαθήσατε,

Καν Αί Γ. Α'ν Βι κέτ- 'Ελ- Σάμ.π. Έπιστολή σας μετά χρημάτων έλη- φθη. Έδώκαμεν διαταγήν δι' άποστολήν μουσικής έφημερίδος.—Καν Ε. Π. Κρ. Σπάρτην. Φρ. 30 μετ' επιστροφόμενων άποδείξει έν έλήφθησαν. Ευγνο- μονούμεν δι' ευγενή φροντίδα.—Κον Στ. Β. Αλεξάνδρου. Νέα συνδρομή- τρια ένεγράση. Άποδείξεις άπιστέλλομεν.—Καν Ε. Κ. Λαμίας. Τήν καλήν έπιστολήν σας μετά των έσωκλειστων δρ. 70 έλάβομεν. Η κ. Καρακαντά έλάμβανεν από τής άρχής του έτους τό φύλλον υπό τό όνομα Τσαούτη. Θερ- μήν ευγνωμώσθην δι' ευγενή φροντίδα.—Κον Ε. Γ. Αεουάδα. Έλήφθη- σαν. Έίλομεν φροντίσει τήν είσπραξιν δι' άλλου μέσου.—Καν Μ. Α. Καρα- μπουναρ. Έίστε λάθος διότι ή συνδρομή δέν είναι 3 άλλα 8 φρ. χρ.—Κον Π. Μ. Γαλαξείδιον. Η έπιστολή σας μάς προξένησε πολλήν ευχάριστήν- σιν. Αί παρατηρήσεις σας είναι πολύ δίκαιαι και ή χαρά μας μεγάλη διότι τό- σον ευμενώς κρίνετε τήν «Έφημερίδα των Κυριών».—Καν ΕΙ. Α.Π. Λε Βος Σάμου. Δυστυχώς όταν έπαρουσιάστη ό κομιστής τής συνδρομής σας ίνα πληρώση αύτήν, δέν έφερε μαζή του τήν έπιστολήν σας, όπως έχχειρίσωμεν αυτάρ τά συλλάδις τής Οικιακής, τά όποια λαμβάνατε ταχυδρομικώς.—Καν Εύ Ι. Τουρνο - Μαγού;έλιον. Οι πράξομεν ότι δυνηθώμεν διά τήν έν λόγω ύπνοσιν και θα σας γράψομεν τό άποτέλεσμα των σχετικών ενεργειών μας.—Καν Άγ. Γ. Κ. Κατούνα. Αντίτιμον ήμερολογίων και συνδρομής έλήφθη. Ευχαριστούμεν δι' ευγενή φροντίδα.—Κον Α. Γ. κ)πολις. Φρ. χρ. 200 έλήφθησαν. Ευχαριστούμεν. Γράφομεν.—Δκ Αί. Α. Β Θήβας. Έλή- φθησαν και άπεστάλησαν. Έίλομεν φροτίσει νά διαθεσωμεν μεγαλήτερον άρι- θμόν τοιούτων.—Καν Α.Εύ. Ρουσσούκιον. Νομίζομεν ότι έν τή άλληλο- γραφία ής Έφημ. σας έγνωρίσαμεν τήν λήϊην τής έπιστολής σας μετά των έσωκλειστων χρημάτων. Όχ σας έίχομεν γράψει ιδιαιτερώς τούτο,ένά αι πολ- λι άποχολαι μάς άφρον και τόν έλάχιστον έτι χρόνον έλεύθερον.—Καν Ρ.Ντ. Ζάκυνθος. Θιρομάτας και άπείρους ευχαριστίας διά τήν ευγενή προθυμίαν. Δρ. 25 μετ' επιστροφαιών άποδείξει έν έλήφθησαν. Έπιδοκιμάζομεν ότι έπαρόχα και πάλιν θερμώς σας ευχαριστούμεν.—Δκ Εύ. Τζ. Κ)πολις. Άλλ' ήμεΐς δέν μνησκακούμεν. Άπλώς είχομεν χάσει τήν ύπομονήν. Έδώσαμεν όδηγίας εις τόν έκεί άναπαοκρητήν μας.—Κον Γ. G. Baden. Βεβαίως δέν έίσατε συνδρομητής μας, διότι ουδέεις ποτε σας ένεγράψε τοιοούτον εις τήν «Έφημ. των Κυριών». Ίτω; σας τήν στελλει άλλος τις έντεθεν.—Δκ Τ.Κ. Μεσολόγγιν. Καλή έπιστολή σας μετά δρ. 30 έλήφθη. Θιρομάτας; ευχα- ριστίας δι' ευγενή φροντίδα. Γράφομεν.—Κον Π. Π. Ρέθυμονον. Είναι πολύ λυπηρόν ότι άκριβώς οι συμπολίται μου επιδεικνύουν τοιαύτην δυστροπιάν εις άπότισιν του χρέους των. Έάν ή κατάστασις αύτη, ή τόσο άπογοητευτική, παραταθή θέλω άναμφίβολως διακοψεί τήν άποστολήν του φυλλον.—Δκ Ε. Κ. Γψωμάθεια. Σάς ευχαριστώ έν όνόματι τής ευεργετηθείσης. Ως προς τό άποσταλόν πολύ καλόν καθ' έαυτό, αλλά πολύ κλασικόν διά τήν «Έφημ. των Κυριών» και ίδίως διά τό τέλος του αίώνος έν ψ ζωΐμεν Τίποτε άπολύ- στερων και πρακτικώτερον θα είναι και μάλλον ευπρόσδεκτον.—Καν Ε. Μ. Θ. Κέρκυρα. Κατά λάθος σας έστάλησαν τρεις αντί δύο. Έπιτηρέψατέ μοι τόν τρίτον.—Καν Εύ. Α. Τύρναθον. Έγράφαμεν εις άρμόδιαν συνεργά:ιδά μας νάπραγματευσθί τό έν λόγω άρθρον και εΐθύς ως τό λάβωμεν, τό δημοσιεύο- μεν. Τά χρήματα έλήφθησαν και σας ευχαριστούμεν διά τήν ευγενή φροντίδα.—Δκ Αί. Δο. Ζηναξίγ. Φρ. Π μετ' έπιστολής σας έλήφθησαν. Ευχαρι- στούμεν θερμώς. Γράφομεν.—Καν Άγγ. Κ. Ανδρον. Δέν σας έγραψα, διότι είχον άναχωρήσει εις Βόλον. Αύτ ήν ένδομάτια θα ήγητε άφεικτους άπάν- τησιν μου. Έν τούτοις σας ευχαριστώ διά τήν ευγενή προθυμίαν.—ΚανΚ.Στ. Αίγιον, και Θ. Ι. Αίρνακα. Συνδρομαί έλήφθησαν ευχαριστώμεν.

κύριε, νά κερδίσητε τήν έμπιστοσύνην της. "Αν και πάλι νέξ, είναι πολύ σω- φρον, και ίτω; και έμοΐ τής ίδίας φρονιμώτερα, έμοΐ, ήτις είμαι γραιά.

Μέ ύπος κεκηκός έστρηχθη επί του έρεισινώτου τής έδρας της; και ό Βε- noist είδεν εις ποσον σημεΐον είχον κατανησει τας παρειάς της αι λυπαί και ή μέριμνα των τελευταίων μηνών.

Οχ δυσκολευθώ νά κερδίσω τήν έμπιστοσύνην τής κ. δε Βωράνδ. Άλλ' άγαπητή Κυρία, ύπήρξατε δι' έμέ τόσον καλή άλλοτε, όταν θα ήμην εις τό σχο- λείον με τόν Ραυμόλον, ώστε θα έπιχερήσω... και δια ίδωμεν.

Τέκνον μου, ειπεν ή κ. Μονκλάρ κακώς κρατούσα τά δάκρυά της τά άκου- σίως ρέοντα, είναι παράδοξον πρᾶγμα, αλλά κατά τήν στιγμήν ταύτην έγώ δέν έχω άλλον φίλον πλην ύμών, και ή άνεψία μου άλλην φίλην από έμέ. Δέν υπάχει μέσον β έπει νά χωρισθώμεν, μέρεΐς ού ό θάνατος...

Δέν ήδυνήθη νά ειπή πλείονα... έλειποθύμησε; ό Θεόδωρος ταραχθείς ήρ- χισε νά σημαίνει και ή θλακμηπόλος ένεφανίσθη, μετ' αύτήν δε και ή Έπέτella.

— Δέν είναι τίποτε, κυρία, τή ειπεν ή κ. Μονκλάρ έχε; στιγμήν άδυ- ναμίας.

— Η Έπέτella τόν ήγχαρίστησε διά νεύματος τής κεφαλής, και έδραμε πρός τήν θέαν της, ήτις υπό τας τρυφεράς περιποιήσεις της ήνοιξε τούς όφθαλ- μούς. Εΐθύς μετ' άλλων έκαμε νεύμα εις τόν Βenoist, όπως ύπελαβε.

— Η κυρία θέλα σας, έπιθυμει νά μάητε πόνην έμπιστοσύνην τρέφει προς με. Διά νά φανώ δε άξιος αυτής πρέπει από σημερον νά γίνω ταπεινότατος και άφωτισμένος δουός της... ως και ιδίως σας, κυρία.

Ανοψώτας τήν κεφαλήν ήν έκρατές χαμηλωμένην, είδε τό εύσταθές βλέμμα τής νέας γυναικός προσηλωμένον επ' αυτού.

— Σάς ευχαριστώ κύριε, άπίνθησεν έκείνη.

— Δός τήν χειρά σου, άνεψιά μου, ειπεν ή κ. Μονκλάρ με φωνή ασθενή.

Η Έπέτella έτεινε τήν λεπτήν και κομψήν χειρά της προς αυτόν, ένψ οι όφθαλμοί της έλεγον: «Η γηραιά μου φίλη θέλει νά φιλιωθώμεν; συγκατα- νεύω, διά νά τήν ήσυχάσω' άλλα σας άφίωον έλεύθερον νά έχητε οίανδήποτε ίδεαν θέλατε περί έμού.

Έν τω βλέμματι του Βε noist άνέγνωσε θλίψιν ή μάλλον τύψιν και μετα- μέλειαν.

— Οχ επαναλάσωμεν τήν όμιλίαν αύτήν βραδύτερον, ειπεν εις τήν κ. Μονκλάρ. Διά σημερον νομίζω ότι έχετε ανάγκην άναπαύσεως; έαν μοι τό επιτρέπετε θα επανέλθω αύριον.

(Ακολουθεί).